

[Valdemar Thomsen.]

et stigende Lønniveau iværksat gennem Forhaandsaftaler uden om Rigsdagen vil være medvirkende til yderligere at sætte ondt Blod i Befolkningen, medmindre — og det var jo rart, om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der Gang paa Gang spørger om det, fik Besked om Regeringens Politik, ikke alene gennem Løfter og Talemaader, men virkelig gennem konkrete Forslag — medmindre man virkelig selv tror paa og kan vise over for Rigsdagen og Befolkningen, at man kan sætte ind med effektive Midler mod Krise og Arbejdsløshed.

Min Mening er den, at Finansministeren vilde have optraadt langt klogere, mere korrekt, om han i Stedet for at fremsætte Forslag om højere Løn havde ladet de store og stærke Centralorganisationer forstaa, at de i en Tid, hvor 150 000 Arbejdere er uden Beskæftigelse, og hvor Tusinder af stræbsomme Hjem staar over for Livets største økonomiske Ulykke, simpelt hen ikke kan være bekendt at rejse nye Lønkrav. Det vilde unægtelig have været velgørende, om Finansministeren havde givet Guld- og Sølvsnorene den Besked, at en socialdemokratisk Regering som sin første og fornemste Opgave naturligvis har den at lægge Forholdene saaledes til Rette, at den enkelte Samfundsborger faar Mulighed for at tjene en Løn, der staar i passende Forhold til den Indsats, der præsteres. Denne Mulighed er nemlig — og Regeringen ved det — ikke til Stede i Øjeblikket. Saadan talte Finansministeren ikke, tværtimod, og derfor vil min Gruppe af al Magt modarbejde det foreliggende Lovforslag.

Aksel Larsen: Det foreliggende Forslag vedrører jo det Hul i Lønningsloven, som i sin Tid blev anbragt der under Madsen-Mygdals Regime. Det blev senere konserveret, jeg tror det var i 1931, af det daværende Landstingsflertal, og man maatte derfor vente, at en af de Ting, der skulde gennemføres, naar nu Landstingsflertallet skiftede, var, at dette Hul skulde ud af Verden. Det, vi har faaet forelagt her, er imidlertid ikke et Forslag om Ændring af Loven, saaledes at det Hul, hvorved Tjenestemændene skulde snydes for tre Portioners Reguleringsstillæg, forsvinder, det er et Forslag til en midlertidig Lov, kun gældende for i Aar, hvorved Tjenestemændene i Stedet for de to Portioners Tillæg, de egentlig retsmæssigt har Krav paa, faar eet Tillæg. Loven skal kun gælde for Finansaaret 1937—38, og det blev nu ekstra understreget

af den radikale Ordfører, at det er en rent midlertidig Lov.

Jeg ser mig saaledes foranlediget nødsaget til at spørge Ministeren, hvad Perspektiverne er for den fremtidige Virksomhed paa dette Omraade. Ministeren skal ikke opfatte det saadan, at jeg lider af en unødvendig og utidig Spørgesygge ligesom det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der ikke kan betræde denne Talerstol uden at forlange Besked om 17 forskellige Ting. Men det har dog Interesse, naar Regeringen kommer med en midlertidig Lov, saa at faa at vide, om denne Lov skal erstattes af en anden Lov, naar den udløber. Med andre Ord: Er denne midlertidige Lov en Forløber for den paakrævede og Tjenestemændene ved mange Lejligheder lovede Ændring af Lønningsloven, eller er det kun Hensigten, at Tjenestemændene i Aar skal have denne ene Portion, og dermed er det Slut? Der er for mig ingen Tvivl om, at Tjenestemændene har moralsk Krav paa ikke alene at faa selve Lønningsloven ændret, saa at de faar de to Portioner, de nu vilde være berettigede til, hvis ikke Hullet var der, men at de egentlig ogsaa er moralsk berettigede til at kræve Tilbagebetaling i hvert Fald af det, de siden 1931 er blevet snydt for. Jeg forstaa ikke, at man med nogen som helst Berettigelse nu kan nøjes med at give dem een Portion, hvor de burde have to, og hvor de jo inden for en overskuelig Fremtid med den Prisudvikling, vi befinder os i, vilde have været berettigede til tre Portioner.

Det afhænger af Ministerens Svar, hvilke Ændringsforslag vi vil stille til dette Lovforslag, men vi forbeholder os at stille Ændringsforslag, fordi vi ikke mener, vi kan lade det forblive ved det midlertidige Lovforslag her, der angives at være godkendt af Organisationerne.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen følte sig foranlediget til at fremkomme med en Protest imod Fagforeningsdiktaturet. Det ærede Medlem talte om en Overrigsdag, der i Forvejen har besluttet, hvad vi saa kan faa Lov at godkende, og talte om, at Landbruget er i hvert Fald ikke forhandlingsberettiget og har ikke forhandlingsberettigede Organisationer, men det synes altsaa Arbejderne gennem deres Fagforeninger at have. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at han tager fuldkommen fejl af Situationen. For det første har Landbruget i temmelig høj Grad forhandlingsberettigede Organisationer. For det andet fører Landbruget og dets Organisationer Forhandlinger med Regeringen. Dernæst